

NON SÔNG

THE UNION OF VIETNAMESE STUDENT ASSOCIATIONS OF SOUTHERN CALIFORNIA
TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA
Tòa Soạn: 12771 Western Ave., Suite H ✦ Garden Grove, CA 92641 ✦ USA ✦ (714) 893-3139

"Lông Gió"

Đoàn Lân Quang Trung

Ảnh Hồ Đăng

Hãy tham dự

HỘI XUÂN ẤT HỢI GOLDEN WEST 1995

Golden West College
Huntington Beach, California

NS

Thư Tòa Soạn

Lá Thư Cuối Năm

Mùa đông đang đến với chúng ta. Cho dù ở bất cứ một phương trời xa nào bạn cũng nhớ về những mùa đông ở quê hương. Bạn còn nhớ chăng những mùa đông ở quê nhà với những cơn mưa gió lạnh buốt da. Bạn còn nhớ chăng những tiếng rao bán hàng của những người mẹ, người chị buôn gánh bán bưng, phải trùm những tấm vải nhựa để che mưa, đi giữa những cơn mưa nặng hạt để bán từng chén chè, từng cái bánh, từng trái bắp để kiếm tiền nuôi con, nuôi em, nuôi chồng ở tù cải tạo. Rồi những em bé bán những tấm vé số, từng điếu thuốc lá, những người ăn xin lê lét trên những vũng bùn mưa đọng nước để xin từng đồng.... Và bây giờ trên quê hương yêu dấu của chúng ta, những hình ảnh đó ngày càng nhiều hơn đấy các bạn ạ.

Một ngày nào đó bạn sẽ về với quê hương. Một lúc nào đó nhiều người trong chúng ta sẽ cảm thấy một thoáng ân hận rằng tại sao mình chưa hề nghĩ làm một cái gì đó, cho dù thật nhỏ nhoi, cho quê hương....

Hãy cùng nhau giữ vững niềm tin rằng một ngày nào đó chúng ta sẽ gầy dựng lại quê hương bằng công sức của tất cả chúng ta. Để giữ vững niềm tin đó, chúng ta hãy liên lạc nhau, hãy học hỏi, giúp đỡ và chia sẻ nhau những gì mình có được.

Non Sông sẽ là một nhịp cầu để nối liền những nhịp tim của chúng ta với nhau. Còn gì quý hơn khi toà soạn nhận được bài của các bạn gửi về. Có những tâm tình rất gần quanh đây, và cũng có những tâm tình từ những nơi xa xăm gửi về cho Non Sông. Để Non Sông phục vụ bạn đọc được hữu hiệu hơn, cũng như giúp cho những anh chị em thiện nguyện của BBT Non Sông được bớt gánh nặng, bạn hãy thường xuyên viết về cho Non Sông bạn nhé.

Rất thân!

Thực Hiện

Khởi Báo Chí THSVVN/Nam Cali

Ban Biên Tập

*Hương Dương, Lê Tạo, Quốc Dũng,
Duy Vũ, Tí Tiêu Tụy, Thành Đạt,
Trọng Dung, NQ, Kẽ Lang Thang,
Nhị Vũ, Thế Thủy*

Kỹ Thuật, Trình Bày, Đánh Máy

*Nguyễn Quân, Lê Hằng,
Trịnh Trọng, Tố Tâm*

Phát Hành

*Huyền Kim Thủy, Nguyệt Hạnh,
Lâm Huy Vũ*

với Sự Cộng Tác của:

*Nhụy Lan, Quỳnh Hương, Trương Kiều
Hạnh, Snowflake, TĐT, Ngọc Tâm,
Thái Hòa, Tân Xuyên, Nguyễn Đăng,
Lộc Quy, Phương Uyên, Đoàn Tâm
Thuận, Tống Minh Đường, Bạch Sơn
Nhạn, Trần Quang Hòa, DTN, Trần
Đình Ngọc, Hải Ngọc Yến*

Đại Diện Non Sông

UCLA Quỳnh San
 UC Irvine Đỗ Khánh Đăng
 UC San Diego Trần T. Mỹ Lệ
 UC Santa Barbara Lê Hiền
 UC Riverside Nguyễn Kim Anh
 CalPoly, Pomona Nguyễn Trần Đạt
 CalPoly, SLO Đỗ Khắc Quang
 CSU Fullerton Lê Văn Thành
 CSU Los Angeles Trần Ngọc Yến
 CSU Long Beach Nguyễn Song Chính
 Golden West College Thái Hòa
 Orange Coast College ... Lâm Huy Vũ
 Long Beach CC Đoàn Tâm Thuận
 Pasadena City College Tiến Đạt
 Valley College Nguyễn Ngân
 Chaffrey College Nguyễn Vân
 San Diego State U. Tống Minh Đường
 San Diego City Col Trương Bửu Thịnh
 San Jose SU Hà Tấn Quỳnh Giao
 Mesa College Nguyễn Ánh Tuyết
 Moorpark College Bùi Tố Tâm
 UT Arlington Phan Ngọc Thạch
 Texas Tech U Nguyễn Tường Vân
 Philadelphia, PA Nguyễn Lộc Quy

CỤ PHAN BỘI CHÂU VÀ CÔNG CUỘC TRANH ĐẤU CHO ĐỘC LẬP NƯỚC NHÀ

(Nhân Ngày Giỗ Cụ Phan Bội Châu, ngày 2 tháng 11)

• Quang Huy

Cụ Phan Bội Châu tự là Hải Thu, hiệu là Sào Nam. Bút hiệu Sào Nam cụ trích trong câu thơ: “Việt diểu Sào Nam chi”, nghĩa là con chim Việt làm tổ ở cành Nam, tức Việt Nam chúng ta. Biệt hiệu này, có sách chép là Phan Sào Nam, đã nói lên tấm lòng tha thiết của cụ đối với non sông Việt Nam. Cụ sinh quán tại làng Đa Nhiễm, huyện Nam Đàn thuộc tỉnh Nghệ An, đậu Giải Nguyên khoa Canh Tý (1900). Đỗ đạt cao nhưng cụ đã sớm giác ngộ, nên từ khước mọi danh lợi, để tự hiến cuộc đời cho công cuộc đấu tranh giành độc lập và dân quyền cho tổ quốc. Cụ đã từng bôn ba nhiều nước từ Trung Hoa, Nhật Bản đến Thái Lan và Pháp, để vận động độc lập và tự do dân chủ cho nước nhà.

Cụ Phan đã sáng lập ra những tổ chức đấu tranh như: Việt Nam Cống Hiến Hội, Duy Tân Hội, Việt Nam Quang Phục Hội và đặc biệt là cụ cổ vũ cho phong trào Đông Du. Do đó, năm 1913 cụ bị chính quyền bảo hộ lên án tử hình khiếm diện. Năm 1925, cụ bị Pháp âm mưu với viên Thống Đốc Quảng Châu bắt cóc cụ ở Thượng Hải, và ngày 23 tháng 11

năm 1925 cụ bị kết án khổ sai chung thân. Nhưng trước cao trào vận động và đấu tranh mãnh liệt của toàn dân ta, toàn quyền Alexandre Varenne đã phải trả tự do cho cụ và đưa về Huế để quản chế. Cụ đã qua đời tại đây ngày 29 tháng 12 năm 1940.

Ngoài những hoạt động đấu tranh cụ thể, cụ Phan Sào Nam còn dùng văn thơ để tác động tinh thần sĩ phu và đồng bào trong nước. Văn nghiệp của cụ rất phong phú, vừa bằng Hán văn vừa bằng Việt văn với đủ mọi đề tài: từ ngâm vịnh, hát nói đến tuồng cổ, gia huấn ca, v.v....

Cụ đã biên khảo một số chuyên đề giá trị như: Khổng Học Đẳng, Nam Quốc Dân Tu Tri, Lê Thái Tổ truyện, v.v.... Tất cả các tác phẩm của cụ đều lấy hai chữ “Nước Nhà” làm nguồn thi tứ. Hầu hết thơ của cụ thiên về giáo dục, giác ngộ, thức tỉnh đồng bào trước nạn vong quốc và thúc giục mọi người hãy quật khởi vì chính nghĩa quốc gia, vì sự trường tồn của dân tộc.

Ngày nay, đọc lại văn phẩm của cụ Phan Sào Nam, chúng ta thấy toát lên tính chiến đấu cho

nhân quyền, dân chủ rất hùng tráng chống với cường quyền bạo lực.

*Sao ta cứ dă man quen thói
Xách thân nô mà luồn cuối dưới
cường quyền...
Nắm dân quyền lồi lại với non
sông...
Nếu ai mà có chí cải lương
Thì phải tự cường âu mới
được...
Nghĩa đồng bào xin hãy hợp
quần chơi
Khi nên trời cũng chiều người...*

Những lời hô hào trên đây của cụ Phan Sào Nam là những lời nhắn nhủ thống thiết, như câu cổ ngữ: “Hãy tự cứu mình rồi trời sẽ cứu.” Cụ kêu gọi đồng bào hãy cùng kết đoàn mà lật đổ cường quyền. Cường quyền ngày trước là thực dân Pháp, cường quyền ngày nay là chế độ cộng sản Việt Nam, một thứ tay sai thực dân mới do lãnh đạo cộng sản Việt Nam áp đặt lên trên đất nước. Bên ngoài xem ra Việt Nam là một nước độc lập, nhưng thực tế là độc lập không có mà tự chủ cũng không, không có dân quyền vì bị chủ thuyết ngoại lai Mác-Lê thống trị, và bị các thế lực tài phiệt quốc tế chi phối và

không chế, khiến dân ta sa vào cảnh đói nghèo, lạc hậu. Mà muốn sớm cho đất nước được tự do thanh bình, no ấm thực sự, thoát cảnh lầm than nghèo khổ thì như cụ Phan Sào Nam đã chỉ dẫn là phải kết đoàn, để đấu tranh với bạo quyền, dầu có phải hy sinh cuộc đời:

*Xem trong sử sách hào kiệt
xưa nay
Nuốt đắng ngậm cay, gây nên
đại nghiệp
Kể đến thù nước, kể thõa chí
mình
Kể lập công danh, kể xoay vận
mệnh
Treo gương thần thánh, chói
lọi muôn đời...
Chết mà vì nước, chết vì dân
Chết đắng nam nhi trả nợ
trần...*

Nhưng nếu chúng ta cứ lấy chữ “an thân” làm quan niệm sống thì đất nước cứ bị chìm trong cái thuyết ngoại lai lỗi thời, và bị suy tàn rách nát mãi, thì như cụ Phan Sào Nam đã phê phán;

*Sống tử làm chi đứng chật
trời
Sống nhìn thế giới hổ chẳng ai?
Sông làm nô lệ cho người khiến
Sống chịu ngu si để chúng cười
Sống tưởng công danh không
tưởng nước
Sống lo phú quý chẳng lo đời
Sống mà như thế đừng nên
sống
Sống tử làm chi đứng chật
trời*

Vậy, những người hiền nhân quân tử và sĩ phu trong nước hãy ngẫm nghĩ lời cũ Phan Sào Nam, mà tự liệu cho mình một chỗ đứng danh dự và hữu ích trong lòng dân tộc. ■

TÌNH TRẠNG XÃ HỘI SUY ĐỒI TẠI VIỆT NAM VÀ TRUNG CỘNG

• Lương Sơn

Công ty sòng bài và giải trí MGM Grand Inc. ở thành phố ăn chơi nước Mỹ Las Vegas đã loan báo kế hoạch xây hai sòng bài trị giá nhiều triệu đô la ở đảo Hải Nam. Thông cáo chính thức loan báo sự hợp doanh giữa MGM và chính quyền Hải Nam trong kế hoạch trên. Thông cáo không đề cập gì đến luật cấm đánh bài ở Trung Cộng. Chủ tịch kiêm giám đốc điều hành công ty MGM Grand Robert Maxey nói rằng công ty MGM sẽ bỏ ra “hàng trăm triệu đô la” để xây những sòng bài. Một sẽ ở tại Hải khẩu, là thủ phủ của Hải Nam, và một ở thành phố bãi biển Sanya, sau khi nghiên cứu kỹ mà thấy có triển vọng thành công. Maxey nói rằng tuy chưa ký giao kèo chính thức nhưng công ty và chính quyền đã thỏa thuận cùng nhau hợp tác trong kế hoạch. Các giới chức trách nhiệm công ty MGM nói rằng cuộc điều đình với chính quyền Hải Nam về kế hoạch này đã bắt đầu từ năm ngoái, sau khi một phái đoàn chính thức từ Bắc Kinh đến thăm công ty MGM ở Las Vegas và đề nghị với họ rằng Hải Nam là một địa điểm tốt để xúc tiến kế hoạch.

Khi việc xây cất và thiết trí hoàn tất, thì Hải Nam sẽ trở thành một trung tâm du hí quốc tế, thu hút các khách du có tiền từ khắp nơi đặc biệt là các nước trong vùng, như Nhật Bản, Mã Lai Á, Nam Dương, vân vân... Những người bên vực việc thành lập khu giải trí này lý luận rằng Hải Nam cách rời lục địa Trung Quốc và như thế thì những sinh hoạt đồi trụy trong khu sẽ không ảnh hưởng gì đến dân chúng Trung Quốc. Ngoài ra, dân Tàu sẽ không được đánh bạc, và như thế thì cũng không chạm gì đến luật cấm đánh bạc hiện hành.

Lý luận này không khác gì những lý luận của những quan chức nhà nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam chủ trương cho tài phiệt thế giới mở khu du hí ở vùng Hải Phòng, Quảng Yên, Côn Sơn. Ở một mức độ nhỏ hơn tại Sài Gòn, Hà Nội và các thành phố, thì các nơi ăn chơi du hí xa hoa trụy lạc, chính thức và bán chính thức, dành cho người ngoại quốc và những kẻ có tiền, cũng được bào chữa bởi những lý luận tương tự. Nghĩa là sự trụy lạc, sa đọa chỉ giới hạn trong một thiểu số, còn đời sống người dân nói

chung không bị ảnh hưởng. Không cần nhắc lại thì ai cũng biết rằng luận điệu này xuất phát từ những kẻ quyền thế chủ trương dùng cách này để kiếm tiền.

Ai cũng thấy sự giả đạo đức tột cùng của chủ trương này. Tại vì trong tình trạng đại đa số nhân dân là cùng khổ, thì không cấm người dân cũng không thể nào hưởng lạc ở những khu du hí xa hoa đồi trụy. Nhưng người dân nghèo khổ sẽ là những con thiêu thân lao vào ánh đèn màu rực rỡ để kiếm sống hay là bị lôi vào bởi những kẻ đầu cơ nhục dục và lạc thú sa đọa để phục vụ những kẻ dư tiền. Vì thế ở Việt nam đã có những bà vợ giấu chồng hành nghề mãi dâm giới hạn để kiếm tiền chu cấp gia đình. Có những thanh nữ hay thiếu nữ dưới tuổi thành niên bị bán cho xì thẩu ngoại quốc để phá trình trong những khách sạn sang trọng lãnh đạo đảng và nhà nước xây cất. Sự tàn nhẫn lên đến mức không tưởng nổi, khi ngay chính báo đảng kiểm soát loan tin có em nhỏ đến nổi không thể nào xì thẩu “làm” được cũng bị hiến thân.

Người bố hay người mẹ bán con, và những ma cô, đã bị báo đảng chỉ trích trong những vụ này. Nhưng kẻ đáng kết tội phải là lãnh đạo đảng đã chủ trương và dung thứ cho những chuyện đồi trụy xảy ra chỉ vì mục đích phát triển cái gọi là kỹ nghệ du lịch. Khi mà người ngoại quốc đã nói với nhau rằng Việt Nam không có gì lôi cuốn ngoài cảnh vật thiên nhiên và những con người đói nghèo làm đủ cách để sống, thì những ngày dư thừa trong chuyến đi chỉ còn là tìm thú vui xác thịt. Trước đe dọa bệnh liệt kháng thụ

nh nhiễm, tức là AIDS, không ngăn ngừa được tại Việt Nam, kiếm gái trình là cách an toàn bảo đảm cho những người này, không kể những xì thẩu Á đông tin tưởng ở sự phá trình “lấy hên” và để bồi dưỡng cơ thể suy tàn vì tuổi tác theo tin tưởng của đạo Lão tu tiên.

Vẫn biết trong xã hội nào cũng có cảnh kẻ mạnh hiếp kẻ yếu, những chuyện khai thác xác thịt và thú tính, nhưng trong các xã hội tự do dân chủ có luật lệ, những điều này xảy ra trong phạm vi cá nhân và bị giới hạn bởi luật pháp. Ở trong xã hội cai trị bởi một tập đoàn chuyên chính vô sản biến thể như Trung Cộng và Việt Nam, tình trạng khai thác con người mọi mặt nằm trong tay của những kẻ lãnh đạo, bất kể là khai thác sức lao động, hay khai thác xác thịt.

Tại những nước tư bản, tệ lậu xã hội như du hí cờ bài mãi dâm là do các cá nhân hay các tổ chức tội ác ảnh hưởng bằng bạo lực và tiền bạc, và vì thế có tác hại hạn chế. Ở những nước độc tài biến thể như Trung Cộng và Việt Nam, tổ chức tội ác LÀ lãnh đạo đảng và nhà nước, cho nên tầm tác hại lên toàn xã hội rộng lớn hơn nhiều.

Tóm tắt lại, tình trạng xã hội sa đọa và người bóc lột người tại Việt Nam hiện nay không phải là tác hại của nền kinh tế thị trường ở những cấp độ cá nhân mà là hậu quả của chính sách kiếm tiền giữ quyền bằng mọi cách của lãnh đạo. Những kẻ du nhập lối sống đồi trụy làm băng hoại xã hội không phải là thực dân đế quốc như tuyên truyền trên báo chí, mà chính là lãnh đạo đảng. ■

Lời Kệ Bình Yên

Như ánh trăng hồng
Qua màn sương bạc:
Lời kệ bình yên
Giữa đời tan tác...

Như tiếng hồng chung,
Chiều rụng môi vắng
Một cánh mai rơi
Giữa đời yên lặng.

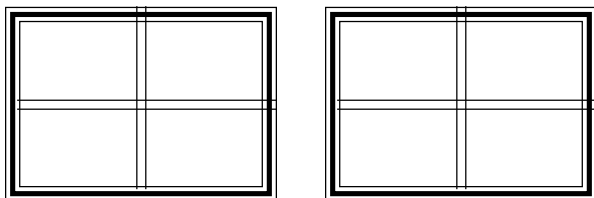
Như lời kinh về
Xóa sạch sầu đau;
Người qua chợ đời
Ngày mau, qua mau!

Một đoạn Nam-Hoa:
Rời xa trần thế,
Một nhịp chèo đưa,
Đời thời quạnh quẽ;

Ngày trên đất người
Ngày tháng mệnh mông,
Lời kệ hiến dâng:
Thị phi, thành bại cũng là không.

• **Trần Hoài Ân**

Chuyện Bên Khung Cửa

Khung cửa sổ mở toang để gió lạnh ban mai ùa vào, cho dù ông mặt trời đã đứng đỉnh trên vòm cây magnolia xanh um. Vài chú quạ đen oang oác lượn qua lại trên nền trời trong xanh... Chú bé bước tới bên khung cửa sổ, đưa tay dụi mắt rồi hít thật sâu vào buồng phổi luồng không khí của buổi sáng đầu tiên trên đất Mỹ. Chú vươn vai, làm qua loa vài động tác thể dục. Thế nhưng mắt chú vẫn cứ muốn trông ra ngoài khung cửa, như muốn tìm hiểu nhiều hơn về cái thế giới mới này của chú, ít ra là cái chung cư (apartment) mà gia đình chú vừa dọn vào chiều hôm qua. Nắng lung linh. Hoa magnolia vẫn nở to như hoa sen trắng vậy. Cả một cụm daisies và impatiens rực rỡ xen lẫn với những bụi acacia và day lilies vàng rực. Đường như cuộc sống mới đang vẫy tay chào đón chú bé mới đến từ Việt Nam.

Buổi sáng này qua đi, buổi trưa kia tiếp nối... Cái nóng oi bức vừa bớt đi để cho cái lạnh đến sớm hơn mọi năm. Thế nhưng

khung cửa sổ của chú bé vẫn cứ như một bức tranh linh động với đủ thứ màu sắc và âm thanh mới mẻ, lý thú. Chú bé vẫn đến bên khung cửa sổ mỗi sáng để đứng nhìn tạo hóa ưu đãi đất nước Hoa Kỳ này. Một chút xót xa cho những thiếu thốn, khó khăn, bạc phước của bên nhà... Ngày qua ngày, bên khung cửa sổ, chú bé vẫn cứ say sưa chiêm ngưỡng nét đẹp do tạo hoá sáng tạo và con người uốn nắn, tô điểm quá đổi tuyệt vời. Chú thậm cảm ơn Thượng Đế và chính phủ Hoa Kỳ đã ban cho chú điểm phúc được đặt chân lên vùng đất hứa này. Có lẽ vĩnh viễn chú sẽ nhận nơi đây làm quê hương thứ hai của chú. Một tương lai đầy hứa hẹn đã mở ra trước mắt chú.

Cho đến một sáng nọ khi khung cửa kính ở căn nhà đối diện mở toang để một cô gái bước ra... Cứ như nàng tiên trong truyện cổ tích hay thần thoại nào đó mà mẹ chú đã kể cho chú bé nghe lúc còn bé. Cô bé mặc một chiếc áo ngủ màu hồng bằng voan mỏng manh tựa như sương

khói. Tóc nàng dài quá vai và hoe hoe vàng một tí. Môi nàng cong lên hơi nhiều nhưng cũng...chẳng sao! Chỉ khác một điều: nàng tiên này dường như bị...cận thị nên phải đeo kính. Cô gái bước ra ngoài balcony, tự nhiên vươn vai, vắn vẹo vài cái rồi lại...ngáp một cái như còn muốn “nướng” thêm một chút! Cô gái bất chợt ngẩng đầu nhìn về bên nọ, bất gặp chú bé đang ngơ mắt nhìn mình đăm đăm nên không biết vì mắc cỡ hay tức giận mà ngúng nguẩy quay phắt vào trong rồi kéo rèm kín lại. Chú bé chợt thấy hụt hẫng, đăm ra ngẩn ngơ... Ánh nắng vừa hửng lên, dường như một đám mây kéo đến che khuất đi... Chú bé như tức với sự ngu ngơ của chính mình. Buổi sáng hôm ấy bỗng dưng chú bé thấy man mác buồn, một chút buồn vu vơ mà xa vắng...

Rồi vài ba buổi sáng cứ qua đi... Chú bé vẫn thập thò bên khung cửa sổ, lăm lét trông về khung cửa bên kia... Khổ nỗi rèm vẫn khép kín. Không lẽ cô gái ấy giận dai vậy sao chứ? Còn bên này, chú bé vẫn cứ mở toang cánh cửa sổ chờ đợi bởi vì chú bé đã phải lòng cô gái ấy. Góc vườn nhỏ vẫn cứ xôn xao nhưng chú bé thấy nôn nao, xao xuyến làm sao ấy. Chú bé chẳng thèm nhắm nhìn thứ nào khác hơn. Bên này chú vẫn cứ dỗi mắt trông về khung cửa kính bên kia. Chú ước thầm: rèm sẽ mở, cô gái sẽ bước ra như sáng hôm nọ...

Và điều ước của chú bỗng hóa thành sự thật. Chú đến bên khung cửa sổ thì “nàng tiên ...cận thị” ấy đã đứng bên kia tự bao giờ. Chú bé đưa tay dụi mắt, không tin được dù đó là sự thật:

cô gái ấy mỉm cười và vẫy tay chào chú! Chú vội đảo mắt nhìn chung quanh xem “diễm phúc” đó có phải dành riêng cho chú hay... còn ai khác nữa quanh đây không? Chú bé sung sướng nở nụ cười “làm quen” với cô gái ấy sau khi đã kiểm soát kỹ lưỡng bốn bề chung quanh. Đường như hoa nắng xen lẫn với hoa magnolia nở rộ tung tăng chói cả mắt! Mấy con quạ đen đã cút xéo đi mất, chỉ còn nghe tiếng chim hót líu lo, ríu rít... Trời trong xanh, gió mát dịu dịu. Không khí thơm tho làm sao ấy... Khung cửa kính bên kia rực rỡ “nàng tiên cận thị” với mái tóc hoe vàng và cái môi trên cong lên bướng bình. Cô gái chắc chắn là người Việt nhưng sao cô lại cất tiếng: “Hi, dear!” làm chú bé giật mình, luống cuống, ấp a ấp úng mãi mới thốt ra được một tiếng “hi” khác đáp từ. Cô gái nháy mắt với chú rồi lại cười nắc nẻ thật to trước khi xoay lưng vào trong. Ôi chiếc lưng dài thắt lại ở chiếc eo thật thon nhỏ rồi nở ra với chiếc mông tròn lẳn hấp dẫn... Chú bé dõi mắt trông theo. Dù chỉ là thoáng chốc nhưng cũng đủ làm chú bé đắm ra đê mê, sung sướng trong tâm tưởng! Nắng lung linh qua tàn lá magnolia xanh um tạo thành những cánh hoa nắng lấp lóa thật vui mắt.

Rồi sáng hôm sau, hôm sau nữa, chú bé cứ thấp thỏm đứng chờ bên khung cửa sổ để đón “nàng tiên cận thị” bước ra từ khung cửa kính bên kia. Chú cứ hồi hộp trông đợi từng giây phút, chờ bức rèm mở toang để nắng sáng ủa vào và chú bé lại sung sướng khi cô gái nhoẽn miệng cười và vẫy tay chào chú. Chú đắm ra “ghiền” bóng dáng thon

thả thấp thoáng qua chiếc áo mỏng manh tựa như sương khói của cô gái ấy. Chú muốn đánh bạo bước qua nhà cô gái ấy để làm quen nhưng sao chú bé vẫn cứ ngại ngùng, e sợ! Chú tự nhủ lòng: sáng mai, chú sẽ mở miệng ngỏ lời.

Tối đến, chú không sao ngủ được. Cứ trần trọc mãi. Lăn qua bên nào cũng chỉ nghĩ tới bóng dáng cô gái ấy. Tối sáng, chú bé chạy vội tới khung cửa sổ mở toang ra đón những tia nắng đầu tiên của bình minh. Sau đó, chú mới hối hả đi làm vệ sinh cá nhân. Xong rồi, chú lại vội vã đến đứng bên khung cửa sổ đứng chờ... Sáu giờ, bảy giờ, rồi đến tám giờ... Mặc cho nắng đã lên cao thật chói chang, không có một chút gió, cũng chẳng có tiếng chim hót. Chú bé vẫn cứ đứng chờ bên khung cửa sổ. Cuối cùng, chú bé cũng thở phào một chút: bức rèm được mở toang để ánh nắng toả sáng căn phòng bên kia. Chú bé thấy thật rõ: cô gái đã uể oải ngồi dậy, từ từ bước xuống giường và bước tới bên khung cửa kính. Cô đưa tay vén mớ tóc hoe hoe vàng lòa xòa bên mép tai và vuốt lại nếp áo mỏng manh tựa như sương khói ấy... Chú bé chợt giật thót tim khi một bóng người đàn ông cao mảnh khảnh đến đứng gần bên cô gái ấy, vòng tay qua chiếc eo thon nhỏ rồi xoay người cô gái lại đối diện với ông ta. Chú bé mở to mắt để trông cho rõ: với mái tóc đã “muối nhiều hơn tiêu” và một cái sóng mũi cao mà gầy, người đàn ông Mễ lớn tuổi ấy vẫn đồm dáng với chiếc áo sơ-mi ngắn tay màu hồng. Ông ta rõ ràng đưa tay xoa nhẹ lên tấm lưng dài thon thả rồi ghì xiết thân hình

nhỏ bé của nàng vào lòng ông ta. Cô gái cố rướn cao lên để hôn lên môi, lên má, lên cổ của ông ta. Cô gái cố nhón chân cao lên một chút, vòng tay qua cổ ông già Mễ để kéo ghì ông xuống mà đặt lên môi ông ta một nụ hôn đắm đuối... Ông già Mễ nhắc hẳn cô gái lên rồi lại đặt cô gái ngồi xuống chiếc giường, hôn lên trán cô gái rồi mới rời cô và bước ra khỏi phòng... Chú bé đột nhiên chồm tới kéo cửa sổ đóng âm lại một tiếng thật to rồi ngồi bệt xuống nền thảm, thần thờ, ngưng ngẩn... Chú bé cảm thấy cổ mình nghèn nghẹn và nhói đau ở bên trái ngực của mình. Đây là lần đầu tiên chú bé có cảm giác ấy. Chú bé thật sững sờ trước một sự thật quá ư phũ phàng. Có lẽ lâu dần rồi chú sẽ nguôi ngoai và quen dần với những thực tế không mấy vui vẻ như thế. Buổi sáng ở đây không phải lúc nào cũng trong xanh mà vẫn có những ngày mây đen ảm đạm, hay ít ra cũng vẫn lộn cợn những đám mây mù xám xịt... Cũng đâu phải chỉ có tiếng chim hót líu lo, chỉ có hoa thơm và nắng vàng rực rỡ... mà ở đây vẫn có những con quạ đen gớm ghiếc “không mời mà đến”, cũng có những bông hoa “khó ngủ” và có cả những cơn mưa dông tầm tã, phũ phàng... Một sáng mai đây, chú bé sẽ lại mở toang cửa sổ, sẽ nhìn kỹ thực tế cuộc sống hơn chứ không chỉ nhìn chăm chăm mãi về khung cửa kính bên kia nữa. Vả lại, chú cũng phải bước xuống đường và sẽ phải va chạm nhiều hơn với cuộc đời. Rồi chú sẽ hiểu ra và biết được nhiều hơn về những con người quanh ta.

• HƯỚNG DƯƠNG (9/94)

1. TIỀN BIỆT

Người đi xây mộng công hầu
Nỗi buồn bút gãy, nghiên sâu em mang
Tinh ra mực thấm dùi dăng
Mà sao loang lỗ đời hoang phế này.

2. THƯ BẠN

Chợt mình nhớ bạn tri âm
Ngước nhìn lên mảnh trăng rằm chia hai
Chạnh lòng buồn tiếng thở dài
Đau đêm tĩnh mịch, buốt tay thư buồn

3. NHUNG

Thương tôi, nhưng nước mắt người
Buồn người, nhưng nửa phận người tôi mang
Thì hờn, thì giận nhau, than
Nhưng lòng nhau nói trăm ngàn tiếng nhưng.

4. LỤC BÁT MƯA

Thơ sầu lục bát, tôi, mưa
Chia nhau vào ở đã vừa buồn tôi
Khéo không đủ chỗ, thiếu nơi
Mốt mai tôi lỡ buồn người, cất đâu?

MƠ VỀ THĂM NGOẠI

Chùm thơ lục bát

Lộc Quy

Sáng nay ta lại về thăm Ngoại
Chuyến dò ngang, sông Thị Nại* dập dềnh
Đồng muối, đầm tôm, bờ đất gập ghềnh
Cây cầu tre vắt mình qua dòng nước.

Nắm chặt nhánh cau, chân dò từng bước
Mắt dõi nhìn hướng gò đất xa xa
Đâu mái nhà tranh, năm tháng trôi qua
Thời thơ ấu trong tình thương của Ngoại.

Hằng ước ao một lần trở lại
Bỏ trái cau dâng lên Ngoại ăn trầu
Mặt trời lên cao, càng cố đi mau
Mới ít bước mà chân sao đã mỏi?

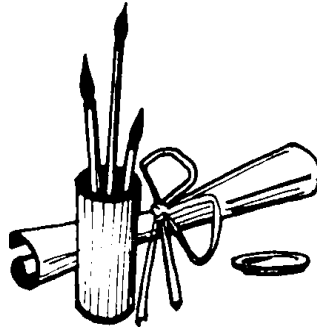
Giúp, giúp ta đi, gió nồm hãy nổi
Và mây ơi hãy căng rộng cánh buồm
Mau đưa ta về thăm Ngoại một lần
Dù một lần, bao năm hằng mong đợi

● C. Thạch

* Dầm Thị Nại tại huyện Tuy Phước, tỉnh Bình Định

THÔNG BÁO

V/v Đặc San Xuân Ất Hợi 1995

Khối Báo Chí thuộc Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California xin trân trọng thông báo cùng toàn thể bạn đọc về ĐS *Non Sông*, số Ất Hợi 1995:

- Đặc San Xuân năm nay sẽ được phát hành vào giữa tháng 1, 1995
- Ban Báo Chí thiết tha kêu gọi độc giả đóng góp bài vở và hình ảnh về cho ĐS Xuân. Thời hạn nộp bài là từ ngày ra thông báo này cho đến đầu tháng 1 năm 1995.
- Vì số trang của ĐS Xuân lên cao (trên 100 trang), Ban Báo Chí rất cần nhiều nhân sự giúp đỡ để bảo đảm phẩm chất và báo ra đúng thời hạn. Cho nên các bạn tại các trường đại học miền Nam California (tiện nhất là quanh vùng Orange County) có sở thích hay khả năng viết bài, đánh máy, minh họa, trình bày, trang trí... nếu có thiện chí và thời giờ (khoảng 2 buổi mỗi tháng) muốn học hỏi hay tham gia sinh hoạt báo chí, xin liên lạc ngay với Ban Báo Chí Non Sông tại số (714) 893-3139 vào cuối tuần (xin hỏi gặp anh Đạt hay anh Quân).
- Đặc biệt, theo chiều hướng hiện đại hóa thông tin “Information Superhighway”, Ban Báo Chí đang thử nghiệm cách gửi bài về tòa soạn từ mọi nơi trên thế giới qua hệ thống Internet. Các bạn có thể bắt đầu liên lạc hay gửi bài cho *Non Sông* qua địa chỉ e-mail: NonSong@aol.com (hay của THSV: THSV NCali@aol.com).

Nay Khối Báo Chí THSVVN/Nam California ra thông báo này để kêu gọi tinh thần thiện chí và sự yểm trợ bài vở của quý bạn. Thư từ và bài vở xin gửi về:

THSVVN/Nam Cali
c/o *Non Sông*
12771 Western Ave., Ste. H
Garden Grove, CA 92641
(714) 893-3139

Trân trọng kính chào.

Los Angeles, ngày 19 tháng 10, 1994.

Hải Nam con thương yêu!

Đêm nay trời đã khuya và mẹ con đã ngủ, ba ngồi tại phòng khách vắng lặng để biên thư này gửi cho con. Ba mong rằng lá thư này được gửi đến con như nỗi lòng và tâm sự của đời ba dành cho con và anh của con.

Khi ba lớn lên thì nhà ông bà nội quá nghèo nên ba không có dịp thấy chân trời đại học như các con có được ngày hôm nay. Ba đã nhập ngũ và chọn binh nghiệp làm hướng đi khi đất nước Việt Nam ở vào giai đoạn chinh chiến điêu linh. Anh hai con là Hải Việt đã vào năm thứ hai tại trường Harvard. Anh con thích học luật và định chọn ngành Bang Giao Quốc Tế sau này. Anh con muốn tranh đấu cho một nước Việt Nam tự do và dân chủ. Riêng con thì năm nay tập tễnh vào trường Stanford. Con muốn học y khoa để giúp người nghèo khó. Những ngành nào mà các con đã chọn và những ý nghĩ tốt cho quê hương Việt Nam mà các con đang ấp ủ thì ba đều tán thành và hài lòng.

Những ngày tuổi trẻ như các con, ba và các bạn đồng trang lứa đã miệt mài gìn giữ từng tấc đất quê hương tại các chiến trường. Những địa danh Gio Linh, Phong Điền, Cam Lộ, Hải Lăng, Đông Hà, Thạch Hãn hay Cổ Thành Quảng Trị đã in sâu vào trí nhớ của ba. Những nơi đó ba và các bạn đồng đội đã đổ máu hay mang thương tích hoặc ra đi vĩnh viễn vào lòng đất khi quyết gìn giữ màu cờ sắc áo của quân lực VNCH.

LỜI CHO CON

● Hải Đức

Ngày nay các con được dịp thi thố tài năng với các bạn bè cùng thế hệ ở các ngưỡng cửa đại học, các con hãy cố gắng học hành, trau dồi nhân cách và nhất là giữ bản chất Việt Nam, nguồn gốc của mình. Các con hãy hãnh diện mình là người Việt Nam, vì cây có cội, nước có nguồn, chim có tổ và người có tông. Dòng dõi chúng ta là người Việt Nam thì dù ở xứ nào đi nữa chúng ta vẫn là người Việt Nam. Các con là những phần tử bé nhỏ đại diện cho cộng đồng hay cho quê hương Việt Nam tại các chân trời Harvard và Stanford, các con hãy cho người Hoa Kỳ thấy rằng chúng ta có khả năng, thông minh và biết đoàn kết. Đất nước ta tuy nghèo và đã có chiến tranh triền miên, nhưng không có nghĩa là đất nước Việt Nam là tệ hay dân

tộc Việt Nam là xấu. Chỉ vì chủ thuyết ngoại lai Cộng Sản du nhập vào đất nước ta đã đi ngược lại nguyện vọng và truyền thống của dân tộc ta và đã hủy hoại tan hoang xứ sở ta. Như hiện tượng tre già và măng mọc, thế hệ ba mẹ sẽ qua đi và thế hệ các con sẽ là rường cột cho cộng đồng Việt Nam tại Mỹ và là những tài sản hữu ích cho quốc gia Việt Nam mai sau. Vì những lý do đó, các con ạ, các con hãy tâm niệm giữ lấy cội nguồn của mình và sống sao cho xứng đáng là người có nhân cách, giữ tiếng thơm cho nòi giống của mình. Khi sinh ra các con ba đã nuôi ước vọng các con sẽ mãi mãi là người Việt Nam. Con có biết không các cô y tá Mỹ ở nhà thương đã đề nghị với ba mẹ đặt thêm tên Mỹ cho các con? Nhưng ba đã dứt khoát

khước từ. Ba rất buồn và chán nản khi phải nhìn thấy sự gán ghép gượng ép của lối đặt tên nửa Âu nửa Á. Các con được sinh ra và lớn lên ở xứ này nên các con đã lãnh hội sự giáo dục tại các trường học Hoa Kỳ. Xứ này thật là tiến bộ và thật vĩ đại, nhưng rồi các con cũng đã thấy rằng chính nó cũng có những khuyết điểm, những nguyên nhân nội tại không mấy tốt đẹp như những tệ trạng xã hội, những giá trị tình cảm gia đình lỏng lẻo và giới hạn. Xứ sở ta tuy nghèo nhưng có những tình cảm gia đình thật đậm đà và khăng khít, có những tập tục, văn hóa cổ truyền đáng quý và đã có một lịch sử dựng nước và giữ nước kiêu hùng, đã trường tồn qua hàng chục thế kỷ rồi. Những bài học Việt sử mà ba đã kể cho các con nghe về ý chí quật cường chống ngoại xâm, những chiến công hiển hách của tiền nhân ta như những Lý Thường Kiệt dẹp giặc chống phương Bắc, dũng tướng Trần Bình Trọng bất khuất trước quân thù, Hưng Đạo Vương phá tan giặc Nguyên và dè bẹp đạo quân Mông Cổ xâm lăng nước ta, anh hùng áo vải Lê Lợi với mười năm kháng chiến chống quân Minh, và vua Quang Trung đại thắng quân Thanh, rồi đến những chiến tích chống giặc Tây, nào những chiến lũy Ba Đình với Đình Công Tráng, chiến khu Bãi Sậy với Nguyễn Thiện Thuật, rồi những Phan Đình Phùng, Trương Công Định, Nguyễn Trung Trực, Nguyễn Tri Phương, v.v... là những tấm lòng son sắt của tổ tiên ta đối với tiền đồ Việt Nam và là những tấm gương sáng của tiền nhân để lại cho hậu thế noi theo. Do đó bổn phận tối thiểu của chúng ta đối với tiền nhân là

không được phép chối bỏ quê hương. Ba luôn nhắc nhở các con lý do vì sao người Việt mình phải lưu lạc trên xứ sở này. Chúng ta đến đây vì hoàn cảnh đất nước bị cưỡng chiếm bởi những người u mê chủ thuyết Cộng Sản vô nhân và chuyên chính.

Tháng tư năm 1975, ba và các bạn đồng đội đã tê tái khi nghe lệnh từ những nhà lãnh đạo, những chính khách tuyên bố đầu hàng quân Cộng Sản. Ba đã làm chứng nhân cho những bất mãn, những phần uất hay những ngậm ngùi khi các binh sĩ VNCH cùng nhau rút chốt lựu đạn tự sát, chứ không đầu hàng quân thù. Có những chiến binh đã khóc tức tưởi khi buông súng ra đi. Ghe ba lên đênh trên biển thì được tàu lớn của hải quân VNCH vớt. Khi tàu vào lãnh hải Phi Luật Tân thì hai đồng minh Phi Luật Tân và Hoa Kỳ yêu cầu các tàu của người di tản phải hạ cờ VNCH thì mới được cập bến Subic Bay. Vị hạm trưởng khả kính trên tàu ba đi đã tuyên bố lý do vì sao phải hạ ngọn cờ thân yêu trên loa phóng thanh mà giọng ông nói mang niềm uất nghẹn trong nỗi nước mắt lưng tròng. Còn nhục nhã hơn những tủ nhục bị mất chủ quyền quốc gia vào tay quân thù và quốc gia VNCH bị xóa tên trên bản đồ thế giới? Hơn một ngàn đồng bào đứng trên tàu đã cùng nhau đồng ca bài quốc ca VNCH trong khi cờ vàng ba sọc đỏ được hạ xuống. Ba còn nhớ nhiều đồng bào đã nghẹn ngào òa khóc. Còn những người khác thì cũng đã chan hòa nước mắt khi lá cờ được cuốn mang đi. Bởi vậy con à, thế hệ của ba đã học lấy những kinh nghiệm đau thương bằng nước

mắt và những bài học cay đắng bằng mạng sống khi làm bạn với các xứ đồng minh. Con nên nhớ là không quốc gia nào thương dân tộc mình bằng chính mình. Mặt khác, các con được sinh ra sau cuộc chiến, nên ba mẹ cần nhắc nhở cho các con nhớ là chúng ta ra đi không vì lý do tha phương cầu thực. Con hãy nhớ điều này.

Hải Nam con!

Con đã chọn ngành y khoa để thực hiện ý nguyện của con rong tươg lai, ba mẹ ao ước rằng con hãy cố gắng gặt hái kết quả học hành và sớm thành đạt để giúp ích cho cộng đồng và xã hội. Bài học vỡ lòng cho những chàng trai thế hệ là lòng yêu nước và lòng trung thành với dân tộc Việt Nam. Nếu có tài không thôi thì cũng chưa đủ. Đức hạnh còn là yếu tố quan trọng và cần thiết khi hướng về cộng đồng và quê cha đất tổ. Con ơi, nếu sau này con có là một y sĩ hay là một kẻ sĩ thì con phải nhớ rằng đừng bao giờ vì danh vọng hay lợi lộc riêng tư mà quên đi quyền lợi chung và ý nguyện của cộng đồng cũng như của dân tộc Việt Nam. Và kẻ sĩ các con phải có danh dự, liêm sỉ, biết vinh và biết nhục. Các con không nên làm những điều gì phương hại đến quyền lợi của đất nước và cũng không nên làm những điều chi thương tổn đến danh dự của dân tộc Việt Nam. Khi các con còn nhỏ, những đêm đau bệnh nóng sốt hay ối mửa thì ba mẹ rất đau lòng và thức trắng cả đêm và hôm sau ba mẹ đã phải nghỉ làm. Nói như vậy để các con thấy rằng ba mẹ thương các con rất nhiều. Thế nên ba mẹ kỳ vọng rằng nếu như ba mẹ thương các con như thế nào thì ba mẹ cũng

muốn rằng các con hãy thương nước Việt Nam như thế đó. Ba mẹ không có nhiều tiền để cho các con làm hành trang khi xa cha mẹ để bước đi ra trường đời, nhưng ba mẹ đã cho các con một số vốn liếng Việt ngữ cần thiết, lòng yêu tổ quốc Việt Nam và sự khuyến khích ôn áp những lý tưởng quốc gia mà các con đã chọn lựa. Nhà cầm quyền CSVN đã đi ngược lại ý nguyện của người dân thì chắc chắn rằng định mệnh của họ sẽ không thoát khỏi luật đào thải của Tạo hóa. Ba cầu mong một ngày mai trời lại sáng trên quê hương ta, nơi đó người dân trong xứ được hưởng đầy đủ các quyền tự do căn bản của con người và người Việt tha hương từ khắp năm châu, bốn bể sẽ lũ lượt trở lại cố hương để gây dựng lại đất nước.

Sau cùng để chấm dứt lá thơ này ba muốn gửi đến hai con Việt và Nam bản nhạc “Mẹ Việt Nam ơi, chúng con vẫn còn đây!” mà ba ưng ý nhất khi hướng về tổ quốc thân yêu của chúng ta ở bên kia bờ Thái Bình Dương. Các con hãy lắng nghe và để hiểu rằng trong lòng ba mẹ chỉ có một xứ sở Việt Nam. Tiền Nhân ta đã có câu: “Việt điều sào Nam chi”, vì con chim Việt thì phải đậu ở cành Nam hay là những tiếng lòng cô liêu và khắc khoải của loài chim ly hương: “Nhớ nước đau lòng con quốc quốc”.

Thương các con nhiều.

Ba của hai con,

Hải Phúc

Thương làm chi người phương xa cho khổ
Gặp vài lần sao vui được nhớ nhung
Bé ưu tư bên khung cửa yên lành
Đâu còn nữa về hồn nhiên thuở ấy

Nhớ da diết buổi hẹn hò chiều ấy
Ngồi bên nhau cùng ngắm cảnh hồn nhiên
Mi khép lại đón nụ hôn nồng ấm
Nụ hôn đầu còn ngọt lịm bờ môi

Nhìn người ta như có đôi có cặp
Đạo phố chiều như khăng khít bên nhau
Bé có đôi nhưng sao ta lẻ bóng
Biết bao giờ mình mới được chung đôi

Anh và bé hai phương trời cách biệt
Xin cho bé nhắn gió gửi mây bay
Nhắn dùm tin bé nhớ ai bé khóc
Tương tư người khổ lắm có ai hay

D.T.N

Mùa xuân đến sao mai vàng chưa nở?
Hạ tung bồng lại cứ ngỡ ve kêu
Trời nắng ấm sao vẫn thấy cô liêu?
Sắc phượng hồng sao gọi nhiều nhưng nhớ?

Thu chia ly ướt đầm vãn thơ nhỏ
Chiều thu sang khắc khoải ý tâm đầu
Trời kỷ niệm đang lưu luyến ở đâu?
Gợn mây kia...ưu sầu...thu hôm ấy...

Nhớ ơi nhớ, nhớ sao bàn tay vẫn
Phút phân ly...hết thấy đã mấy mùa?
Vẫn nhớ hoài ngày hôm ấy xa xưa
Trong kỷ ức...say sưa đôi tim nhỏ

Hẹn gặp lại...nên thơ mùa hoa nở
Lá vàng rơi chẳng đủ đếm sự lòng
Mỗi chiều về xao xuyến nổi băng khuâng
Thương, nhớ, mong, ngóng trông ngày hội ngộ.

HẢI NGỌC YẾN

TƯƠNG TƯ

NHỚ

Cho Anh

HỌC TRÒ!!!

• **Nhụy Lan**
(BN Sao Mai, Moorpark College)

Từ trong góc phòng của Learning Center đi ra, Trang ghé lại chỗ bàn chúng tôi.

— Chiều nay ai cũng xong test rồi, ngồi tán ngẫu vui quá hả!

— Ủ, bi chừ nghĩ xả hơi nói chuyện tầm phào để giải trí à. Trang hết lớp rồi hả? — chị Ngân xoay qua nói với Trang.

— Em hết lớp rồi! Thôi bye hết nghen!

Trang xoay qua anh Tiến tutor nói nhỏ:

— Anh Tiến bỏ quên cái áo jacket đằng bàn, nhớ lại lấy. Thank you nghen! Trang nhắc chớ không thì anh quên khuấy đi mất.

Chị Ngân nói với theo:

— Anh Tiến hôm nay sao mà thơ thần thế? Bỏ quên hay là giả vờ vậy?

Anh Tiến bậm miệng:

— Hừm! Không được giỡn

“thầy” như vậy nha!

Anh Tiến là tutor cho nên bọn tôi chọc, gọi anh là “thầy”.

Tôi tiếp lời chị Ngân:

— Chị Ngân này nói đúng tim đen làm “thầy” giận rồi kìa!

Anh Tiến lắc đầu:

— Các cô phải nể “thầy” các cô một chút chứ! Học trò học riết chi toàn là lũ “lon ton chuyên môn nói bậy” không hà!

Chị Ngân không thua:

— “Thầy” sao thì trò vậy anh Tiến ơi!

Cả bọn cười ồ! Một dịp cười thỏa mái sau khi tất cả đã làm xong những bài test. Hương là người im lặng tự nãy đến giờ. Không biết cô nàng hôm nay có chuyện gì buồn làm đôi môi xinh xắn kia chỉ nở nụ cười yếu ớt. Bỗng Hương đưa tay chụp tờ giấy chị Ngân đang viết dở trên bàn và đọc. Đọc xong, Hương lặng lẽ mỉm cười (nụ cười của kẻ “vui là

vui gương kẻo mà...”). Rồi Hương vò nát mảnh giấy ấy lại và đem liệng thùng rác. Chị Ngân la oai oái:

— Hương kỳ quá! Công sức của Ngân sáng tác khi nãy đến giờ mới được bài thơ mà Hương nỡ đem liệng đi! Thật là đồ phá hoại!

Chị Ngân làm thơ??? Tôi có ngủ mơ không đây??? Tôi lẳng lẳng đứng lên và nhẹ nhẹ tiến về phía ... thùng rác. Tôi bò nhoài trên thảm mà ôm bụng ... cười sau khi đọc xong bài thơ tôi lượm lại trong thùng rác của chị Ngân mà Hương đã “nhấn tâm” liệng vào đó.

Anh Tiến lấy bài thơ trong tay tôi và đọc:

“Chiều nay anh Tiến ở trường
Bỏ quên chiếc áo trong phòng tutor
Trang có được thi cho anh xin
Hay là Trang để làm tin cho mình.
Áo anh thì rộng thùng thình.
Làm sao Trang mặc vừa mình hở Trang.
Áo anh có màu vàng vàng.
Hay là Trang hái hoa vàng về chơi.
Nói thì anh nói vậy thôi.
Chớ anh không nỡ nhiều lời đầu nghen!
Anh đây vẫn giữ tutor...”

Anh Tiến đưa tay gãi đầu:

— Quá lảm rồi nghen! Làm thơ chọc “thầy” hả?

Chúng tôi ôm bụng cười. Phòng Learning Center bi chừ chỉ còn nhóm tụi tôi và 3, 4 đứa Mỹ đang ngồi đánh ca-rô đằng kia chờ lớp học buổi tối. Một lúc sau anh Tiến thả cây viết xuống bàn ghe cái “kịch” rồi lấy giọng trịnh trọng:

— Các “trò” hãy thưởng thức bài thơ “thầy” mới sáng tác nè!

Chúng tôi chụm đầu vào:

“Từ khi nhận job tutor
Vui thời cũng có buồn thời nhiều hơn
Học trò dăm bảy lon ton
Đứa đùa, đứa nghịch, đứa hờn, chán ghê.
Một đời chưa thẹn chưa thề
Mà nay một mối mân mê một mình
Nhờ ai hỏi với cô mình
Không vui thì chớ vô tình là ai?
Áo tui đủ đứt năm tà
Cũng xin cứ để mẹ già tui khâu
Từ nay tui nguyện khăn cầu
Chỉ xin cho được một ngày bình yên
Cười nhiều người bảo vô duyên
Không cười chẳng lẽ buồn phiền mãi sao!”

— I dà! Dữ quá ta ơi! — chị
Ngân hét lên — Anh gọi tụi này
là lũ “lon ton” hả? Phượng Uyên
ơi! Sao mi nở để “phe ta” chịu
trận vậy?

Hương hòa vào:

— Phượng Uyên ra tay đi!
Đừng để phe ta bị bắt nạt!

Bị thúc ép dữ dội và cũng là
con cháu bà Trưng, Triệu, chí khí
“quật cường” nổi dậy. Tôi ứng
khẩu đọc ngay bài thơ đáp lại:

“Ngày xưa mới nhận tutor
Thầy làm mặt tỉnh, học trò sợ run
Nhìn thầy im lặng uy nghiêm
Không cười, không giận tưởng tim đá, đồng
Thu qua rồi lại sang đồng
Mặt lạnh khi ấy giờ trông ... cũng cười
Cười nhiều đời mới vui tươi
Dầu cho người nói ... Dưới Uời hiện hình.”

— Ha! Ha! Hay quá! Một
đều (1-1) rồi anh Tiến nhé!

Chị Ngân và Hương vỗ tay
tán thưởng.

— Chưa thắng được đâu nhé!
Im lặng nghe đây nè!

Anh Tiến đưa tay lên trán và
từ từ đọc:

ANH CỦA BÉ

Thái Bình Dương (Mesa College, San Diego)

Này cô bé sao chiều nay bé khóc?
Nhớ nhưng gì sao lệ đầm hoen mi
Mắt thơ ngây sao để vương sầu bi
Nghe anh hỏi “Ai làm cho bé khóc?”

Này cô bé sao gục đầu không nói
Có anh bên, bé đừng sợ điều chi
Hay là ai đã làm bé tỉnh si
Cứ nói đi anh sẽ trừng trị hử.

Anh biết không người làm cho bé khóc
“Hử” chính là người của bé thương
Nhưng hử luôn mãi chỉ nói một đường
Rằng “suốt đời vẫn là Anh của bé!”

“Ngày xưa cô mới vào trường
Thơ ngây là một, dịu hiền là hai
Nhìn cô xinh xắn liêu trai
Tôi đây cứ ngỡ ... Bỗng lai giáng trần.
Thu, Đông, Xuân, Hạ xoay vần
Bỗng lai đã nhuộm ... bụi trần rồi sao?”

Tôi ôm mặt:

— Ôi! Thật là quá đổi!

Anh Tiến nhe răng ... cười:

— Hi! Hi! Sao rồi hử cô bé?
Chịu thua chưa? “Thầy” mà!
“Thầy” phải hơn trò chứ!

Hương léo nhéo:

— Phe ta không thắng nổi!

Chị Ngân khích:

— Phe ta thua nhưng Phượng
Uyên “đau” nhất!

Tôi lẳng lẳng ôm vở lại góc
phòng ngồi. Anh Tiến nói với
theo:

— A ha! Tự động rút quân
rồi ta ời!

Tôi im lặng. Không phải im
lặng tập trung học bài mà im lặng
để ... suy nghĩ cách “bày binh bố
trận”. Tôi thường nghe ông chú
của tôi ca ... cải lương mỗi khi
thấy tôi tập tành làm thơ:

— “Thơ với thần cho nên
mày học dở. Thần với thơ nên
mày ... trễ transfer.”

Kệ! Tôi phải “phục thù” trước
đã. Tôi ngồi nặn óc suy nghĩ....
Đằng kia, tiếng anh Tiến nghe
ngao:

“Học trò là học trò con
Dăm bảy lon ton là con học trò.”

Chị Ngân léo nhéo:

—Phượng Uyên ơi! Mọi ngày vẫn thơ mi “lai láng” lắm mà sao bi chừ nở để “ê mặt” vậy?

Hương tiếp theo:

— “Vùng dậy” đi Phượng Uyên ơi!

Tôi im lặng xếp bút đứng lên, đưa ra một tờ giấy.

— À! Thì ra cô bé này im lặng ngồi làm thơ “phục thù” mà mình cứ tưởng là cô ta học bài chứ — anh Tiến nói.

Chị Ngân giật tờ giấy trong tay tôi đọc to lên:

— Tâm thư toàn T từ thầy Tiến. Thuở thiếu thời tôi tên Trương Tấn Tiến. Tôi tới trường tập tành tutor. Thói thông thường thì tôi: Thầy Tiến. Trò tôi thì thơ thần, thích thơ. Thịnh thoảng trò trốn thầy thực tập ... thơ. Tôi tức tối thề trị tội trò. Time tutor tiếp, trò tính toán trật, tôi thẳng tay trị tội trả thù. Tuy thế, trò tôi tiếp tục ... tưng tưng tập tành thơ tiếp. Trước tình trạng trên, tôi thề trị tội trò thẳng thừng. Trò tôi tức tốc ... tặng thơ tới tôi:

“Thầy Tiến, thầy Tiến...tutor
Trị tội trò thẳng thừng tùy theo ...
thăng trầm thời tiết...”

— Ha! Ha! Hi! Hi!

Cả bọn cười to.

Anh Tiến ngửa cổ lên trời kêu:

— Trời ơi! Học trò! □

LTG: Xin chào quý độc giả **Non Sông!** Trong truyện ngắn “**NỤ CƯỜI**” đăng trong **Non Sông** số 68 vừa qua, Nhụy Lan đã dùng nhiều từ không mấy là tế nhị trong cách hành văn. Nhụy Lan thành thật mong quý độc giả, nhất là các đồng nghiệp rêu cho Nhụy Lan ... 1001 lần xin lỗi nhé! Sau cùng, Nhụy Lan miễn chúc các độc giả **Non Sông** một mùa Giáng Sinh và một năm mới an lành, hạnh phúc!

BẾN MƠ

Lê Vũ Đức Hiền

Lựa tím hững hờ phủ gót mây
Chim trời vương cánh nhịp hồn say
Hồ đan, sóng dật lời ân ái
Quyến rũ hoàng hôn khúc tình gầy
Chân thắm sương dài, hồn hoang dại
Gió gọi tên người ấm bờ vai
Xanh xao ngọn cỏ làm nhân chứng
Một áng tình si ướt mắt ai
Đêm thâu thanh tịnh với sao ngàn
Lấp lánh hồn thơ vụn nốt đàn
Trải mộng cho người yên giấc ngủ
Bến mơ lấm những mối tình vàng.

